

نشست صد و هفتم باشگاه قرآنی نور - مصیبت شتاب دهنده

بسم الله الرحمن الرحيم

الان که این جلسه تشکیل می‌شود، در کشور اتفاقات عجیب زیادی رخ داده است: از وقوع سیل که ریزش باران رحمت الهی طوری شده که بعضی‌ها به مزاح می‌گویند: «دیگر استغفار نکنید! مثل اینکه میزان استغفارها از حد گذشته است؛ خیلی دیگر خوب شده‌ایم» تا اتفاقی که هفته گذشته افتاد و رحلت شهادت‌گونه عزیزانی که در حال خدمت بودند.

حرف‌های زیادی در این زمینه شنیده‌ایم. من می‌خواهم آیه ۱۷۲ سوره مبارکه آل عمران را بخوانم:

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ

قرح یعنی جراحت. یک عده‌ای هستند که وقتی جراحت و مصیبتی به ایشان وارد می‌شود، همچنان از استجابات دعوت خدا و رسول دست برنمی‌دارند. انسان در مصیبت‌ها و جراحت‌ها معمولاً خسته و سرخورده می‌شود و انگیزه‌هایش را از دست می‌دهد. خداوند در همین سوره مبارکه آل عمران می‌فرماید: «وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نَادَاوُلَهَا بَيْنَ النَّاسِ»؛ اینها متداول است.

مصیبت، مصیبت است؛ مؤمن و کافر ندارد. یک دفعه وسط جریان حق هم مصیبت می‌آید. بعضی‌ها وقتی مصیبت می‌آید، می‌گویند چرا ما؟ چرا شما نه؟ مصیبت، مصیبت است. هم انسان‌های خوب و هم انسان‌های بد را دربرمی‌گیرد. اینطور نیست که فکر کنیم کسی که مؤمن است نباید مصیبت‌زده شود. اینقدر انسان‌های مؤمن بودند که بچه‌شان در بچگی از دنیا رفت؛ مصیبت است دیگر. اصلاً طبع دنیا، مصیبت است. مصیبت در دنیا تعجبی ندارد. ولی نکته این است که انسانها در وضعیت مصیبت، رویکردهای متفاوتی دارند. در این آیه می‌فرماید: یک عده هستند که وقتی مصیبت‌زده می‌شوند، همچنان از اجابت دعوت دست بر نمی‌دارند؛ یعنی می‌گویند من که این راه را برای منافعش نیامده بودم که حالا چون مصیبت‌زده هستم بگویم دیگر ادامه نمی‌دهم!

در ادامه آیه می‌فرماید:

لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ

وقتی مصیبت‌زده می‌شود، نه تنها مسیر را ادامه می‌دهد؛ حتی بهترش هم می‌کند. می‌گوید حالا که مصیبت‌زده شدم فهمیدم که باید شدیدتر و بهتر و منظم‌تر کار کنم. یعنی هر مصیبتی به او وارد می‌شود، خودش را یک درجه

بالا تر می‌کشد؛ اینها مؤمنین سوره مبارکه آل عمران هستند. ما وظیفه داریم شبیه مؤمنین سوره مبارکه آل عمران زندگی کنیم؛ یعنی اگر در فرایند زندگی فردی یا اجتماعی دچار مصیبت شدیم، قرح و جراحی وارد شد و ضربه‌ای خوردیم؛ دلیل نمی‌شود کسی مسیرش را ادامه ندهد. ما که بخاطر رفاه این کارها را نمی‌کردیم و به خاطر شام هیأت دور امام حسین (ع) نمی‌گشتیم.

گاهی این اتفاق می‌افتد کسی بچه‌اش مریض می‌شود، به امام حسین (ع) متوسل می‌شود و می‌گوید: ای امام حسین! من یک عمر برایت عزاداری کردم، بچه‌ام را نجات بده. گاهی بچه نجات پیدا می‌کند و گاهی هم بچه از دنیا می‌رود. بعضی‌ها اینجا یکدفعه زیر میز می‌زنند که مگر من یک عمر برایت سینه زده بودم؛ یک بار از تو چیزی خواستم، نباید جواب می‌دادی؟ جواب این است که اینجا دنیا است. قاعده مصیبت‌های دنیا این نیست که چون شما انسان خوبی هستی، مصیبت نمی‌بینی.

یک بار شخصی تعریف می‌کرد که من ماشین خریدم؛ همان روزی که ماشین خریدم داشتم می‌رفتم، یک چیزی در چرخ ماشین فرورفت و چرخ ترکید. خلاصه به سختی این ماشین را به تعمیرگاه رساندیم. وقتی تعمیرکار داشت چرخ را باز می‌کرد که عوض کند، گفتم چرا باید این اتفاق می‌افتاد؟ تعمیرکار برگشت و یک نگاه عاقل اندر سفیاهی کرد و گفت: خوب میخ است دیگر! توی چرخ می‌رود. یک جوری می‌گویی ماشین نو خریدم که انگار تا یکسال هیچ میخی نباید در چرخ ماشین نو فرو برود!

دنیا دار مصیبت است. بعضی‌ها فکر می‌کنند مصیبت فقط برای خطا است؛ نه اینطور نیست، اصلاً اقتضای دنیا مصیبت است. مصیبت اتفاق افتاد؛ ما که به خاطر این چیزها برای امام حسین (ع) عزاداری نمی‌کردیم که اگر بچه شفا پیدا نکرد، بگوییم امام حسین! چرا جواب ندادی؟ مصیبت است. اگر قرار بود انسان‌ها مصیبت زده نشوند، پیامبر گرامی اسلام (ص) نباید فرزندش ابراهیم را از دست می‌داد. ما گاهی مریض می‌شویم، می‌گوییم چرا من؟ مریضی است دیگر. دنیا است و بیماری و رحلت.

سوره آل عمران، یک انسان‌هایی دارد که وقتی مصیبت زده می‌شوند، می‌فهمند که باید بیش از این کار کنند. یعنی در ازای هر مصیبتی، شتاب خودش را بیشتر می‌کند؛ دقتش را بالاتر می‌برد؛ تقوا و طهارتش را بیشتر می‌کند. اینها واقعا گل سرسبد هستند. اتفاق‌هایی که افتاد، تمام هم نمی‌شود؛ از فردا هم اتفاق خواهد افتاد. تا وقتی ما در دنیا هستیم، مصیبت اتفاق می‌افتد: «وَتِلْكَ الْآيَاتُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ»؛ نمی‌فرماید بین کافرین، می‌فرماید بین الناس این اتفاق‌ها می‌افتد.

مهم این است که مسیرمان را برای این چیزها انتخاب نکرده باشیم و در ازای هر مصیبتی که به ما وارد می‌شود، شدت کارمان را بیشتر کنیم. بگوییم حالا که این اتفاق افتاد، سعی می‌کنم با تقوا و طهارت بیشتر، با دقت و ظرافت بیشتر، با توجه بیشتر به دیگران کارهایم را انجام دهم. اگر این اتفاق بیفتد، خواهیم دید که گاهی فرصتی که در مصیبت‌ها هست در نعمت‌ها نیست و این واقعیت دارد. چون خدا در ازای صبر بر مصیبت، چنان رحمتی را به انسان جلب می‌کند که در نعمت، لزوماً این کار را نمی‌کند.

در نعمت، باید تا قرون آخر را توضیح بدهی که چه کردی؟ ولی در مصیبت اینطوری نیست. همین که فردی در مصیبت، سرپا می‌ماند و ادامه می‌دهد؛ بصورت درهم وار به او عطا می‌کنند. البته ما مصیبت خواه نیستیم؛ اینطور نیست که بگوییم ای خدا مصیبت‌هایت را بر ما بار! ولی خواهیم دید. اینقدر خداوند در هنگام مصیبت افاضه فیض می‌کند؛ انگار خود خدا هوای فرد مصیبت‌زده را دارد. انشاءالله خدا ما را از مؤمنین سوره آل عمران قرار دهد و مصیبت‌ها را محل جهش و حرکت ما قرار دهد.

اللهم صل علی محمد و آل محمد و عجل فرجهم